

De Algenoegzaamheid van Christus

C. H. Mackintosh

Oorspr. titel: The All-sufficiency of Christ.

De schrijver, C. H. Mackintosh (1820-1896) was vele jaren actief in de dienst van God in Engeland en Ierland. Zo was hij nauw betrokken bij de Ierse opwekkingsbeweging van 1859-'60. Maar vooral werd hij bekend door zijn vele boeken. Met name zijn "Aantekeningen op de vijf boeken van Mozes" zijn in vele talen vertaald en voor talloze gelovigen over de gehele wereld tot rijke zegen geweest.

HOOFDSTUK 1: Het verzoeningswerk van Christus

Zoeken naar rust en vrede

Groot is onze schuld voor God, volledig verdorven is onze toestand. Er is geen enkele hoop op verbetering. Dat hebben we in de inleiding op bijbelse gronden vastgesteld. Velen die dat beseffen, blijven radeloos zoeken naar rust en vrede voor hun hart. Zij zullen die echter nooit kunnen vinden, tenzij de Heilige Geest hun Christus voor de aandacht stelt in al de volmaaktheden van zijn persoon en zijn werk. Het enige antwoord op dat wanhopig zoeken geeft God Zelf door de verlossing, die Hij heeft bewerkt door Jezus Christus.

Op zichzelf is dat een heel eenvoudige waarheid, die in het nieuwe testament op tal van plaatsen wordt geleerd. En hoe grondiger we deze waarheid kennen, hoe meer we er ook van kunnen en zullen genieten.

Vrede wordt pas ten volle gewaardeerd door iemand die weet wat het betekent schuldig te staan voor God en geen enkele hoop voor de toekomst te hebben. Als God zo iemand dan wijst op Christus en zegt: "Door Hem heb Ik volledig voorzien in uw diepe nood", dan is dat het begin van ware en niet aan te tasten rust en vrede. Natuurlijk, er kunnen in het leven allerlei tegenslagen komen, zoals verdriet, zorgen en beproevingen. Maar we kunnen er zeker van zijn dat daardoor onze zekerheid in Christus niet aan het wankelen wordt gebracht. Voor het bezit van een constante rust en vrede in het hart is het wel beslist nodig voortdurend te beseffen dat "ik" - zoals het was en is - nooit iets goeds kan doen. Met "ik" bedoel ik dan wat de bijbel noemt "de oude mens", waarin niets goeds woont.

Verskillende oorzaken

Helaas zijn er veel christenen die deze onwankelbare vrede niet kennen. Het ene moment kunnen ze juichen van blijdschap, een volgend moment zitten ze diep in de put. Hoe komt dat? Wat zijn de oorzaken van zo'n sterk wisselende gemoedstoestand?

Die oorzaken zijn niet zo maar onder één noemer te brengen. Bij de één zal het weer anders liggen als bij de ander. Maar in de grond van de zaak spelen de volgende punten de hoofdrol.

1. Er leeft soms nog de veronderstelling dat wie zich tot God bekeerd heeft, een verbeterde versie is van wat hij voor zijn bekering was. Wie zo denkt probeert dan ook zich ervoor in te spannen "de oude mens", waarover ik hierboven sprak, op te knappen of te verbeteren. Maar al die inspanningen met dat doel lopen op een volslagen mislukking uit. De teleurstellingen die dat meebrengt zijn om moedeloos en radeloos van te worden.

In Romeinen 7 worden het pogen, het denken en de desillusies van zo iemand uitvoerig beschreven.

2. Het kan ook zijn dat iemand niet volledig wil breken met de leefgewoonten die hij voor zijn bekering had. Zijn hart haakt nog naar de dingen van de wereld en zodoende heeft Christus daarin

niet de plaats die Hem toekomt. Gewetensconflicten zijn daarvan het gevolg en de vrede is zodoende ver te zoeken.

3. In nauw verband met het onder 1 genoemde staat het feit, dat iemand - soms ook door verkeerde voorlichting -niet voldoende beseft wat de geweldige resultaten zijn van wat Christus voor hem heeft gedaan. Namelijk, dat God volkomen voldoening heeft gekregen door het werk van Christus op het kruis - door zijn lijden en sterven - zowel met betrekking tot de zonden die ik heb gedaan en nog doe, als wat betreft het feit dat de zonde als macht van zijn kracht is beroofd.

Het is mijn bedoeling om vanuit het kostbare en onbedrieglijke Woord van God deze problemen te belichten. Daartoe wil ik iets laten zien van de enorm rijke schatten, die er in Christus verborgen zijn.

Schatten die in al onze noden kunnen voorzien - of dat nu de eisen zijn van ons geweten, de behoeften van ons hart, of de dingen die wij voor onze christelijke levenspraktijk nodig hebben. God heeft voor elke situatie afdoende voorzieningen getroffen.

Met het oog daarop zullen we ons met Gods hulp bezig houden met:

- a. het werk van Christus, dat de enige ware bron is om ons geweten rust te geven;
- b. de persoon van Christus, die het enige ware voorwerp is voor ons hart;
- c. het Woord van God, dat de enige ware gids is voor onze levenspraktijk.

Het werk van Christus

In de hierboven genoemde volgorde, willen we eerst stilstaan bij het werk van Christus. Dat is namelijk het enige dat rust geeft aan ons geweten. Wat bedoelen we als we spreken over “het werk van Christus”?

Dat werk omvat twee aspecten:

1. Wat Hij voor ons gedaan *heeft*, door zijn sterven aan het kruis, toen Hij de zonden heeft gedragen van allen die in zijn naam geloven: “De Here heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen” (Jesaja 53 :6). Zie ook 1 Petr. 2:24: “Die zelf onze zonden in zijn lichaam gedragen heeft op het hout”, en 1 Petrus 3:18: “Want ook Christus heeft eenmaal voor de zonden geleden, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen.” In zijn verzoenend sterven is Christus afgedaald naar het niveau van ons als zondaars en heeft Hij in onze plaats het oordeel van God over onze zonden ondergaan.

2. Wat Hij nu voor ons *doet*, als onze Voorspraak bij de Vader, met het oog op de zonden die wij nog doen na onze bekering (1 joh. 2:1). Bovendien leeft Hij als onze hogepriester bij God, om altijd voor ons tussenbeide te treden in verband met alles wat wij als mensen op aarde nog ondervinden (zie Hebreeën 7:25).

Voor ieder die naar vrede verlangt is vooral het eerste punt van het grootste belang. Onze hele positie als christen is daarop namelijk gebaseerd. Om te kunnen genieten van de vrede, die door God tot stand is gebracht, moet het eerst goed tot ons doordringen dat al onze zonden voor *altijd* zijn weggedaan! Diezelfde God, die zit op een troon van heiligheid en gerechtigheid, heeft afgerekend met de zonden en wel op zo'n verheven en ondoorgrondelijke manier, dat Hij daarin nog meer verheerlijkt is dan wanneer Hij mij voor eeuwig in de hel geworpen had.

God is volkomen bevredigd

ja, God Zelf heeft het gedaan. Dat is de kern van de zaak. God Zelf heeft onze zonden op de Here Jezus gelegd. Door niets minder dan Gods eigen Woord wordt ons dat verzekerd. Wie zou dat daarom ooit in twijfel durven trekken? Van het begin tot het eind is God degene die alles gedaan heeft. We mogen daar kinderlijk eenvoudig volledig op vertrouwen. Hoe weet ik zo zeker dat de Here Jezus mijn zonden gedragen heeft op het kruis? Dat weet ik op het gezag van dezelfde God, die mij vertelde dat ik zonden gedaan had en de straf daarvoor moest dragen. God verzekert ons in zijn overweldigende en weergaloze liefde, dat Hijzelf Zich met het probleem van de zonde heeft bezig

gehouden en dat Hij het zo heeft opgelost, dat Hem door miljoenen verlost zondaars voor altijd dank en aanbidding zal worden gebracht voor wat Hij gedaan heeft.

Als God dus voldoening heeft gevonden in de oplossing van het zondeprobleem, waarom zouden wij dan nog blijven tobben, in plaats van ook tevreden te zijn? Wie vast gelooft dat God Zelf bevredigd is, moet wel een gerust geweten hebben. Ik weet dat ik een zondaar ben, ja zelfs een enorm grote zondaar. Ik ben er van overtuigd dat mijn zonden talrijker zijn dan de haren op mijn hoofd. Ook weet ik - de bijbel zegt me dat - dat elke zonde, hoe klein ook, scheiding brengt tussen mij en zijn heilige Persoon. Daardoor bestaat er een door mensen niet te overbruggen kloof tussen God en mij. Gods Woord bewijst dat onweerlegbaar.

God is volkomen verheerlijkt

Maar met deze overduidelijke voorstelling van zaken is de bijbel niet uitgesproken. Nee, God spreekt ook over het wonderheerlijke geheim van het kruis, dat mysterie van zijn verlossende liefde.

Daarin zien we hoe God Zelf al onze zonden van ons afneemt - die enorme lijst van de meest vreselijke zonden, die alleen Hij in al hun afschuwelijkheid kon peilen. We zien dan dat Hij ze allemaal gelegd heeft op Hem die daar in onze plaats stond en dat Hij de straf op Hem deed neerkomen (zie Jesaja 53:5, 6). Dan zien we hoe al de golven en baren van Gods rechtvaardige toorn over de zonde op Hem neerkwamen (zie Psalm 42:8). Dat die toorn van God, die mij zou hebben moeten verteren, op Hem uitwoedde. Hij stond daar in mijn plaats en droeg de hele straf die een heilig God eist van een met schuld beladen zondaar. Daar zie ik hoe een onbuigzame gerechtigheid, heiligheid en waarheid zich bezig hielden met mijn zonden en ze voor eeuwig wegdeden. Niet één van die zonden werd vergeten, niet één werd er door de vingers gezien, er werden geen verzachtende omstandigheden aangevoerd en geen enkele zonde werd verdoezeld. Nee, onachtzaamheid, noch onverschilligheid speelden daar een rol. Het zou tekort doen aan Gods glorie, zijn eer en zijn onbesmette heiligheid. Zijn eeuwige majesteit stond er borg voor, dat aan al zijn eisen volkomen werd voldaan. Ja, zo voldaan dat Hijzelf daarin verheerlijkt werd voor het oog van zijn engelen, mensen en demonen. God zou volkomen rechtvaardig gehandeld hebben als Hij mij vanwege mijn zonden naar de hel zou hebben verwezen. Ik verdiende niets anders. Mijn hele gedrag toonde dat onmiskenbaar aan. En ik kon geen verontschuldiging naar voren brengen, zelfs niet voor mijn zondige gedachten. Mijn leven was vol eigenzinnig handelen, zonder rekening te houden met welk gezag dan ook. Ik ken mensen die het onrechtvaardig vinden om eeuwig gestraft te worden voor een leven in de zonden. Ze redeneren dan dat een eindeloos oordeel in de poel van vuur niet in verhouding staat met een paar jaar verkeerd handelen. Ik ben er echter diep van overtuigd, dat voor één enkele zonde tegen die God, die Zich zo op het kruis aan mij toont, die eeuwige straf in die poel van donkerheid volkomen op z'n plaats is.

Christus onze Verlosser

Ik schrijf dit niet als theoloog. Het zou dan voor mij een eenvoudige zaak geweest zijn, legio Schriftplaatsen aan te voeren, die het bestaan van een eeuwige straf onomstotelijk zouden bewijzen. Maar dat is niet mijn bedoeling. God heeft mij iets laten zien van het loon van de zonde en ik verzeker u, dat u en ik voor die zonde niets minder verdienen dan een eeuwige scheiding van God en van het Lam, een eeuwig oordeel.

Maar - de God van alle genade zij geprezen in alle eeuwigheid! - in plaats daarvan heeft Hij Zijn Zoon gezonden om onze Verlosser te zijn en die zonden van ons weg te nemen. En wanneer God zijn majestueuze verlossingsplan gaat ontvouwen, zien we hoe Hij Zich bezighoudt met het probleem van de zonden. We zien Hem daar het oordeel uitoefenen over zijn eigen veelgeliefde, eeuwige Zoon, om Zijn overvloedige liefde uit te kunnen laten stromen naar onze harten: "Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad en zijn Zoon gezonden heeft als zoenoffer voor onze zonden" (1 Joh. 4:10). Als we dit alles overdenken en in het geloof aannemen, moet dat ons geweten wel vrede brengen. Als ik aanvaard dat God Zelf voldoening heeft gevonden ten aanzien van de zonden, hoe is het dan nog mogelijk dat ik zelf geen vrede zou bezitten? Als God Zelf ons verzekert dat Hij onze zonden en ongerechtigheden niet meer zal gedenken, zouden wij dan nog een andere basis willen hebben voor vrede in ons geweten? God Zelf verklaart

dat Hij al mijn zonden achter Zijn rug geworpen heeft (Jes. 38:17) en ze voor altijd van voor Zijn aangezicht heeft weggedaan. Zou dat mij geen vrede geven? Als Hijzelf mij wijst op de Mens, die mijn zonden gedragen heeft op het kruis en toont dat diezelfde Mens nu zit aan de rechterhand van de majesteit in de hemel, gekroond met heerlijkheid en eer, zou ik dan niet al mijn bedenkingen moeten laten varen en het probleem van de zonde verder laten rusten? Ja toch zeker!

Christus verheerlijkt - onze zekerheid

Maar laten we dit nog wat verder uitwerken. Als de Schrift ons meedeelt dat Christus nu in Gods troon zit, hoe is Hij daar dan gekomen?! Kwam Hij daar omdat Hij God was boven alles, te prijzen tot in eeuwigheid? Nee, want dat was Hij reeds voordat Hij mens werd. Kwam Hij daar dan omdat Hij de enige Zoon van de Vader was? Nee, want ook dat was Hij van alle eeuwigheid. Hij was altijd in de boezem van de Vader, het voorwerp van zijn eeuwige, onuitsprekelijke vreugde.

Of kwam Hij daar misschien als een vlekkeloos, een heilig en volmaakt mens, iemand wiens natuur volkomen rein is en vrij van zonden? Nee, want op grond daarvan zou Hij elk moment vanaf de kribbe tot het kruis zijn plaats aan de rechterhand van God hebben kunnen opeisen. Maar hoe kwam Hij er dan? Daarin zien we juist de rijke genade van God. Hij kwam daar als Iemand die het glorieuze werk van de verlossing had volbracht, als Iemand die beladen was geweest met het volle gewicht van de zonden en die volkomen voldaan had aan de rechtvaardige eisen, die verbonden zijn met de troon waarop Hij plaats nam.

Hebt u geen innerlijke rust in uw geweten? Maar realiseert u zich dan wel het belang van deze waarheid? Dat Hij daar zit is het bewijs dat zijn werk áf is. Het moet ons hart vrij maken van de knagende onzekerheid en ons geweten volkomen tot rust brengen. Nee, we kunnen onmogelijk in geloof opzien naar Hem, die aan het kruis genageld werd en nu gekroond op de troon zit, en tegelijkertijd geen vrede met God hebben. Dat kan gewoon niet samen gaan. Het is ondenkbaar dat de Here Jezus Christus, nadat Hij onze zonden op Zich genomen had en het rechtvaardig oordeel daarover gedragen had, zijn plaats daar zou hebben kunnen innemen, als er nog maar een enkele zonde zou zijn overgebleven. Wij mogen nu opzien naar Hem die de zonden gedragen heeft, maar daarna met heerlijkheid gekroond is. We kunnen er daardoor van overtuigd zijn dat onze zonden voor eeuwig vanuit de tegenwoordigheid van God zijn weggedaan.

Maar waar zijn ze dan? Ze zijn allemaal uitgewist.

En hoe weten we dat? Hij, die ze allemaal op Zich nam, is de hemelen doorgedaan tot op de meest verheven plaats, waar alles spreekt van heerlijkheid. Daar heeft de eeuwig rechtvaardige God Hem gekroond met een diadeem van heerlijkheid, Hem die het verlossingswerk heeft volbracht en die de zonden gedragen heeft. Onomstotelijk staat daardoor nu vast dat onze zonden voor eeuwig weggedaan zijn, zodat God ze niet meer ziet. Een gekroonde Christus en een gereinigd geweten, die twee zijn niet van elkaar los te denken. Heerlijk om dat zo te mogen overdenken! Moge het er ons toe brengen dat lof uit ons hart opstijgt tot Hem voor zijn verlossende liefde.

God heeft Christus opgewekt

Maar laten we er ons nu eens mee bezig houden hoe de Schrift ons deze vertroostende dingen meedeelt. In Rom. 3:21-26 lezen we:

“Maar nu is, zonder wet, gerechtigheid van God geopenbaard, waarvan de wet en de profeten getuigen, namelijk gerechtigheid van God door geloof in Jezus Christus tot allen, en over allen die geloven: want er is geen onderscheid. Want allen hebben gezondigd en bereiken de heerlijkheid van God niet, en worden om niet gerechtvaardigd door zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is. Hem heeft God gesteld tot een genadetroon door geloof, in zijn bloed, tot betoning van zijn gerechtigheid wegens het voorbij laten gaan van de zonden die tevoren hadden plaats gevonden onder de verdraagzaamheid van God; tot betoning van zijn gerechtigheid in de tegenwoordige tijd, opdat Hij rechtvaardig zij, en hem rechtvaardige, die uit het geloof in Jezus is.”

En als hij in hoofdstuk 4 het geloof van Abraham voorstelt, dat hem tot gerechtigheid gerekend werd, vervolgt de apostel:

“Het is echter niet alleen ter wille van hem geschreven, dat het hem toegerekend werd, maar ter wille van ons, wie het zal toegerekend worden, ons die geloven in Hem, die Jezus, onze Heer, uit de doden heeft opgewekt, die overgegeven is om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging” (Romeinen 4:23-25).

Hier zien we hoe God Hem, die de zonden heeft gedragen, uit de doden heeft opgewekt. Waarom deed Hij dat eigenlijk? Omdat Hij door Hem, die om onze overtredingen werd overgeleverd, volkomen was verheerlijkt en de zonden voor eeuwig waren weggedaan. God heeft niet alleen zijn Zoon in de wereld gezonden, maar nadat Hij Hem verbrijzeld had om onze ongerechtigheden, heeft Hij Hem ook opgewekt uit de doden. Daardoor kunnen wij weten en geloven dat onze ongerechtigheden zijn weggedaan en wel op zo'n wijze dat God daardoor oneindig en voor eeuwig verheerlijkt zal worden. Eeuwig geprezen zij zijn naam!

Maar deze grondwaarheid wordt ons ook elders bevestigd. Zo lezen we in Hebreeëen 1 het volgende:

“God, die vroeger vele malen en op vele wijzen tot de vaders gesproken had in de profeten, heeft aan het einde van deze dagen tot ons gesproken in de Zoon, die Hij gesteld heeft tot erfgenaam van alle dingen, door wie Hij ook de werelden gemaakt heeft” (vs. 1-3).

Onze Here wilde zijn plaats op de troon van God niet innemen voordat Hij eerst, door Zichzelf aan het kruis op te offeren, ons van onze zonden gereinigd had. De aan de rechterhand van God verrezen Christus is er daarom het glorieus en onweerlegbaar bewijs van, dat al onze zonden zijn weggedaan. Diezelfde Mens op wie God het volle gewicht van de zonde heeft gelegd, heeft Hij ook uit de doden opgewekt. Aan alles is op Goddelijke wijze voor eeuwig voldaan. Het is onmogelijk ook maar één zonde bij de zwakste gelovige in Christus te vinden, evenmin als er ook maar één enkele gevonden kan worden in de Here Jezus Zelf. Het is geweldig dit met zoveel nadruk te kunnen zeggen en God bevestigt deze waarheid overvloedig in Zijn Woord. Wie dit gelooft, mag een vrede genieten die de wereld niet kent, die zij niet kan geven, maar ook niet kan ontnemen.

Blijvende onzekerheid?

De conclusie uit het voorgaande is dat wij volkomen gerustgesteld kunnen zijn. “Want ook Christus heeft eenmaal voor de zonden geleden, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen”, schrijft de apostel Petrus (1 Petrus 3:18). Dacht u dat God er mee tevreden zou zijn, dat iemand voor wiens zonden Christus heeft geleden, in voortdurende onzekerheid leeft, in de greep van die zonden? Dacht u dat God het normaal zou vinden dat iemand voor wie Christus gestorven is niet van de resultaten daarvan genieten zou? Als het normaal zou zijn voor een christen dat hij week in week uit zou tobben over de ondraaglijke last van de zonden, welke betekenis zou Christus' werk dan voor hem hebben? Die twee dingen vallen onmogelijk te rijmen: dat Christus de zonden gedragen heeft, maar dat wij intussen toch met de ketenen van de zonde gebonden zouden zijn.

Soms ontmoet je mensen die je ervan willen overtuigen dat geen mens ooit zeker kan zijn dat zijn zonden vergeven zijn. Volgens die mensen moeten we ons leven lang in onzekerheid blijven over dit belangrijke punt. Maar als dat waar zou zijn - wat blijft er dan nog over van de blijde boodschap van Gods verlossende genade?

Laten we eens gaan luisteren naar wat de apostel Paulus in de synagoge van Antiochië zei:

“Zo zij u dan bekend, mannen broeders, dat door hem u vergeving van zonden verkondigd wordt; en dat van alles, waarvan gij niet gerechtvaardigd kondt worden in de wet van Mozes, in hem een ieder die gelooft, gerechtvaardigd is” (Hand. 13:38, 39).

Stelt u zich eens voor dat onze rechtvaardiging gebaseerd zou moeten zijn op de wet van Mozes. Dat zou dan betekenen: u moet u aan de geboden houden, u moet uw plichten vervullen, u moet u gedragen zoals het behoort, en u moet de liefde van God en van Christus waarderen zoals het behoort. Als dat het uitgangspunt zou zijn, zouden we altijd blijven twijfelen. We zouden altijd in on

zekerheid leven, want in onszelf vinden we geen fundament waarop we kunnen bouwen. Als er ook maar iets van ons afhangt hoeven we niet te piekeren over onze enige zekerheid; dat is onmogelijk. Maar luister nu naar wat de levende God zegt. Hij zegt, dat door zijn eigen, geliefde Zoon, die aan het kruis stierf, die begraven werd, maar uit de dood is opgestaan en in de heerlijkheid is gaan zitten op de troon van God - dat door Hem alleen, zonder toedoen van onze kant, een volkomen, eeuwige verlossing tot stand gebracht is. Een verlossing, die nu al realiteit is; ieder die God eenvoudig op zijn woord gelooft kan daarvan genieten. Christus riep op het kruis uit: "Het is volbracht".

Waar zijn uw zonden?

Ofwel ze zijn voor altijd in het graf van Christus achtergebleven, of ze liggen nog op uw geweten. Als ze niet weggedaan zijn door het verzoenend sterven van Christus, dan kunnen ze nooit meer worden weggedaan. Als Hij ze niet gedragen heeft op het kruis, dan zult u ze voor eeuwig zelf moeten dragen in het onuitblusbaar vuur van de hel.

Maar God verzekert ons er Zelf van dat Christus eens geleden heeft voor de zonden, Hij, de Rechtvaardige, voor ons, onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen. Dat betekent niet alleen dat Hij ons als wij sterven in de hemel brengt, maar dat Hij ons nu al tot God wil brengen. En dacht u dat Hij ons bij God zou brengen zoals we zijn - verstrikt in de zonden, met een ondraaglijke schuldenlast? Welnee. Hij brengt ons tot God zonder enige smet of vlek, onberispelijk. Hij brengt ons tot God, aangenaam gemaakt in zijn eigen Persoon. Als God naar ons kijkt ziet Hij Christus. En is er op Hem nog één zonde te vinden? Geen sprake van. Hij is eens in onze plaats geoordeeld, maar die schuld is nu weggedaan. Hij werd op het kruis beladen met onze zonden. God legde op Hem al onze ongerechtigheden, en Hij heeft met Hem al onze schuld vereffend. Het probleem van de zonden werd volledig en voorgoed opgelost tussen God en Christus. En dan komt God met zijn volle autoriteit ons vertellen dat wij de verlossing *hebben*, de vergeving van de zonden (Efeze 1:7).

Is dat niet genoeg? Als we dat allemaal zien, dan kunnen we toch onmogelijk blijven klagen over onze zonden? We zouden daarmee afbreuk doen aan het volkomen werk van Christus; we zouden de luister van Gods genade naar beneden halen en we zouden in feite zeggen dat de Heilige Geest onwaarheid spreekt. Laten we, integendeel, in diepe dank Gods grote gave aannemen. Het is een vreugde voor het hart van God ons onze zonden te vergeven!

Voor wie bestemd?

Ja maar, zal misschien iemand zeggen, dat is allemaal wel zo, maar hoe kan ik nu zeker weten dat die vergeving van zonden er ook voor *mij is*? Hoe weet ik nu of ik het resultaat van het werk van Christus op *mijzelf* mag toepassen?

Luistert u eens naar wat de Here Jezus zei na zijn opstanding: "Zo staat er geschreven en zo moest de Christus lijden en uit de doden opstaan op de derde dag; en in zijn naam gepredikt worden bekeering en vergeving van zonden onder alle volken, te beginnen bij Jeruzalem" (Lukas 24:46, 47).

Hier ziet u hoe Christus zijn discipelen opdracht geeft om vergeving van zonden te prediken. Christus heeft geleden -dat is het fundament. "Zonder bloedstorting is er geen vergeving" (Hebr. 9:22). Alleen door het bloed van Christus is er vergeving van zonden.

En op welk gezag berust deze prediking? "Zo staat er geschreven". Dat is een onweerlegbaar gezag. Niemand kan dat aan het wankelen brengen. Gods Woord, met alle autoriteit die daaraan verbonden is, verzekert mij dat mijn zonden zijn vergeven, dat God ze achter zijn rug heeft geworpen zodat ze mij nooit meer kunnen aanklagen.

Maar dan ziet u ook tot wie dit evangelie zich uitstrekt: tot *alle volken*. Daar hoor ik ook bij. Er is geen uitzondering, geen voorwaarde en geen beperking. Dit evangelie moest gepredikt worden aan alle volken over de hele wereld, aan alle mensen op aarde. Daar valt u niet buiten. U twijfelt er toch ook niet aan dat de stralen van de zon voor u bestemd zijn? Precies hetzelfde is het geval met de blijde boodschap. God richt Zich regelrecht tot mij, alsof ik de enige zondaar op de hele wereld was. Er is hier geen ruimte voor twijfel meer over. En alsof dat allemaal nog niet genoeg was, zegt de Here Jezus er nog bij: "te beginnen bij Jeruzalem". De discipelen moesten beginnen in die stad

die zich had schuldig gemaakt aan de afschuwelijkste zonde die maar mogelijk is: het kruisigen van Christus. Voor ze ergens anders heengingen moesten de discipelen eerst Gods genade en vergeving aanbieden aan deze moordenaars. De apostel Petrus zegt dat zo: “God heeft, na zijn knecht verwekt te hebben, hem *eerst* tot u gezonden, om u te zegenen, doordat Hij een ieder van u afbrengt van uw boosheden” (Hand. 3:26).

Grotere genade is niet mogelijk: een genade die zelfs wordt aangeboden aan de moordenaars van de Zoon van God, een genade die zich uitstrekt tot iedereen. Het bloed dat die misdaden kon afwassen, is in staat om zelfs de ergste zondaar te reinigen.

Wie zou er nu nog kunnen twijfelen? Christus is gestorven voor de zonden, en God belooft in zijn eigen Woord: “Hem geven alle profeten getuigenis, dat een ieder die in hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt door zijn naam” (Hand. 10:43).

Waar wacht u nog op? Christus’ werk is volbracht en Gods Woord bevestigt dat. Laat de rustgevend stem van de Heiland diep doordringen in uw hart, en neem God op zijn Woord, als Hij u zegt: “Uw zonden en wetteloosheden zal Ik geenszins meer gedenken” (Hebreeën 10:17).

Geen macht op aarde, en zelfs geen macht van de hel, kan dat aan het wankelen brengen. Christus’ volbrachte werk en het betrouwbare Woord van God - die twee vormen het fundament en de waarborg voor volkomen vergeving van zonden.

HOOFDSTUK 2: Bevrijding van de macht van de zonde

Het is al iets heel geweldigs wat we overdacht hebben: dat wij vergeving van zonden mogen bezitten op grond van het verzoenend sterven van Christus. Maar dat is nog niet alles. Christus’ werk geeft ons niet alleen vergeving van zonden, maar ook bevrijding van de macht van de zonde, onze oude, zondige natuur, die in ons woont. Ook daarvoor is het kruis van Christus de oplossing. Een christen mag weten dat hij met Christus gestorven is voor de zonde, en hij mag met een blij hart zingen:

Met u, o Heer, ben ik gestorven,
en uit de dood weer opgestaan.
De zegepraal hebt Gij verworven,
en zijt ten hemel ingegaan.

(H. C. Voorhoeve)

Hier beluisteren we de ademtocht van het échte christelijke leven. “Ik ben met Christus gekruisigd, en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij” (Gal. 2:20). Dat is echt christendom. Het “ik” is gekruisigd, en Christus leeft in mij. Een christen is een nieuwe schepping; het oude is weggedaan (zie 2 Kor. 5:17). Christus’ sterven heeft met één klap de geschiedenis van het oude “ik” afgesloten; en hoewel de zonde nog in ons woont, is zijn macht gebroken en voor eeuwig is zijn heerschappij vernietigd.

Verskil tussen zonden en de zonde

We moeten het verschil tussen zonden en zonde goed in het oog houden. Als u nauwkeurig de brief van Paulus aan de Romeinen leest, zult u zien dat het van hoofdstuk 3:11 tot en met hoofdstuk 5:11 gaat over het werk van Christus voor de zonden. Vanaf hoofdstuk 5:12 tot het eind van hoofdstuk 8 gaat het echter om een ander aspect van Christus’ werk: het probleem van de zonde, of, zoals het ook genoemd wordt: de oude mens, het lichaam van de zonde, de zonde in het vlees.

De Schrift zegt nergens dat de zonde vergeven is. God heeft de zonde niet vergeven, maar geoordeeld, en dat verschil is van enorm belang. Op het kruis heeft God laten zien wat een hartgrondige afkeer Hij heeft van de zonde. Hij heeft het oordeel erover voltrokken. En wie in Christus gelooft, mag zich nu één weten met Hem die op het kruis stierf en uit de doden is opgestaan. Zo iemand is buiten het bereik van de heerschappij van de zonde; hij is overgeplaatst naar een heel nieuw terrein waar de genade heerst door gerechtigheid.

“Doch God zij dank,” schrijft Paulus. “dat gij slaven van de zonde waart, maar van harte gehoorzaam zijt geworden aan de inhoud van de leer, waarin gij onderwezen zijt. En vrijgemaakt van de zonde, zijt gij slaven van de gerechtigheid geworden (. . .). Want toen gij slaven van de zonde waart, waart gij vrij ten opzichte van de gerechtigheid. Welke vrucht hadt gij dan toen van de dingen waarover gij u nu schaamt? Immers het einde daarvan is de dood. Maar nu, van de zonde vrijgemaakt en slaven van God geworden, hebt gij uw vrucht tot heiliging en het einde het eeuwige leven” (Romeinen 6:17-22).

Het geheim van een heilig leven

Daar hebt u het geheim van een heilig leven. Wij zijn dood voor de zonde, en levend voor God. De heerschappij van de zonde is voorbij. Wat kan de zonde nog voor vat hebben op een dode? Helemaal niets. Welnu, een gelovige is met Christus gestorven, begraven met Christus en opgestaan met Hem om “in nieuwheid des levens te wandelen” (Rom. 6 :4). Hij’ leeft onder de heerschappij van de genade.

Dat betekent niet dat we al die genade, die God ons gegeven heeft, kunnen gebruiken als voorwendsel om in de zonde te leven; want daarmee zouden we de basis van het christelijk geloof verloochenen. “Hoe zouden wij, die der zonde gestorven zijn, nog daarin leven?” (Rom. 6:2). Dat kan gewoon niet. Wie zich een christen voorstelt als iemand die dag in, dag uit, jaar in, jaar uit maar moet blijven zondigen, vallen en opstaan, die haalt het christendom omlaag en vervalst de waarheid van de bijbel, zoals Paulus die onder andere in Romeinen 6-8 uiteenzet. Een gelovige *hoeft* niet te zondigen! “Mijn kinderen, ik schrijf u dit, opdat gij niet zondigt” (1 Johannes 2 vers 1). We hebben geen enkel excuus voor zelfs maar één zondige gedachte. Wij mogen wandelen in het licht, zoals God in het licht is, wandelen in overeenstemming met het licht. Maar helaas - wij keren het licht wel eens onze rug toe, en dan begaan we zonden. Maar normaal voor een christen is dat hij in het licht wandelt en niet zondigt. Wij hebben de zonde in ons, en dat zal zo blijven zolang we nog op aarde zijn, maar als wij door de Geest wandelen, dan zal de zonde in onze natuur zich niet kunnen ontplooien. Een christen mag zeggen dat hij niet *hoeft* te zondigen, maar wie beweert dat hij niet *kan* zondigen maakt zichzelf wat wijs.

Het Woord de enige toetssteen

Het is best mogelijk dat het voorgaande u vreemd in de oren klinkt, omdat het u altijd anders is geleerd. En het is helaas zo, dat aan mensen wordt voorgehouden dat het een brutale aanmatiging is, om te durven zeggen dat al hun zonden vergeven zijn. Men beschouwt het als verregaande hoogmoed als iemand durft beweren, dat hij het eeuwige leven heeft, dat hij gerechtvaardigd is op grond van geloof, dat hij verzegeld is met de Heilige Geest en dat hij nooit verloren kan gaan, omdat hij met Christus verbonden is.

Uit eigen ervaring weet u, dat al deze christelijke voorrechten door velen praktisch worden ontkend en genegeerd. Er wordt zelfs beweerd dat het gevaarlijk is teveel vertrouwen te hebben en te zeker te zijn van zijn behoud. Het is veel veiliger, zegt men dan, in twijfel en vrees te leven, want we mogen slechts hopen dat we eens naar de hemel gaan. Zelfs op je sterfbed kun je dat niet zeker weten. je kunt met recht de vraag stellen: “Waar halen dergelijke leraars deze opvattingen vandaan?”

Zeker niet uit de bijbel, het onbedrieglijke Woord van God. In de meeste gevallen baseren ze deze opvattingen op wat ze in hun eigen hart en leven waarnemen. Maar dat is een buitengewoon gevaarlijke grondslag. Mijn ervaringen zullen mij nooit enige zekerheid kunnen geven. Als ik mij daarop beroep, zal ik nooit de vreugde kennen van een volkomen gereinigd geweten en het bezit van een voortdurende vrede met God. Daarom raden wij u dringend aan om wat hiervoor geschreven is over de volkomen vergeving van de zonden en de eeuwige verlossing, gegrond op het werk van Christus aan het kruis, alleen te toetsen aan wat het Woord van God daarover zegt. Dan zult u constateren, dat de bijbel geen enkele ruimte laat voor twijfel of vrees.

HOOFDSTUK 3: Onze zegeningen in Christus . . . en de praktijk

Voor altijd volmaakt

We hebben dus gezien dat het werk, dat Christus eens voor altijd voor ons volbracht heeft, tot resultaat heeft dat wij Goddelijk volmaakt kunnen staan in de tegenwoordigheid van een heilige God. “Want door één offerande heeft hij voor altijd hen volmaakt, die geheiligd worden” (Hebr. 10:14). Hij heeft ons dicht bij God gebracht, als het ware bekleed met alles wat Hij Zelf is, aangenaam voor God, omdat God Hém liefheeft. De apostel Johannes schrijft dan ook: “dat, zoals Hij is, ook wij zijn in de wereld” (1 Joh. 4:17).

Dat is een feit dat zelfs geldt voor de allerzwakste gelovige, voor het kleinste lammetje van Christus' kudde dat door zijn bloed gekocht is. Er is geen andere mogelijkheid: ofwel we bezitten deze zegeningen, of we gaan een eeuwig verderf tegemoet. Er is geen niemandsland tussen volmaakt zijn voor God en een toestand van schuld en verderf. We zijn ofwel nog in onze zonden, ofwel volmaakt in Christus. En de Heilige Geest verzekert ons met nadruk in de Schrift dat een gelovige volmaakt is in Christus, gereinigd van alle zonden, ja, zelfs “begenadigd in de Geliefde” (d.i. Christus) (Ef. 1:6). Hij is “gerechtigheid van God in Hem” (2 Kor. 5:21). Dat is allemaal een gevolg van het offer van Christus aan het kruis. Het verzoenend sterven van Christus is het vaste, onwankelbare fundament van deze positie van een christen. “Nadat hij één slachtoffer voor de zonden geofferd heeft, is hij voor altijd gaan zitten aan de rechterhand van God” (Hebr. 10:12). Dat Christus dáár nu zit, is het overtuigende bewijs van zijn glorieuze overwinning, en het toont onweersprekelijk aan dat een christen daar thuis hoort, dicht bij God. Nadat de Here Jezus Christus God volkomen had verheerlijkt met betrekking tot de zonde, en Hij het rechtvaardig oordeel over onze toestand gedragen had, heeft Hij ons één gemaakt met Zichzelf, in een levende verbinding met Hem. Hij heeft ons niet alleen vergeving geschonken, ons aangenomen, ons vrede gegeven, ons bevrijd van de macht van de zonde, maar Hij heeft ons ook gebracht op een plaats die een onweerlegbaar bewijs van zijn overwinning vormt. Wat er ook tegen ons mag zijn, de zonde in ons, de satan, de wet, de tegenwoordige boze wereld, of wat dan ook - niets van dat alles kan deze overwinning betwisten. Als gelovigen (ik herhaal het nog eens) hebben we absoluut zeker die positie. De Heilige Schrift zegt ons dat.

Verwarde leringen

Met aandrang wil ik u vragen: stelt u zich niet tevreden met iets wat ook maar een fractie minder is. Laat u niet door de verwarde leringen van allerlei christelijke richtingen om de tuin leiden, of ze zich nu baseren op belijdenisgeschriften, liturgieën of wat dan ook. Door deze dingen ontstaat er een afstand tussen ons en God; we worden daardoor ver van Hem gehouden, verstrikt in allerlei judaïstische beginselen, principes die stammen uit het jodendom, waarmee God al lang volledig heeft afgedaan. God heeft die principes buiten werking gesteld, omdat ze niet overeenkwamen met zijn heilige gedachten en omdat zijn liefhebbend hart daar niet mee tevreden kon zijn. Want op die manier konden we immers geen volkomen vrede en vrijheid ontvangen en in zijn nabijheid komen.

Nogmaals: met grote klem roep ik allen, die zich in verschillende groepen in de belijdende kerken bevinden, op, om zich eens serieus de vraag te stellen of ze nu werkelijk deze christelijke positie innemen. Geniet u echt van de dingen die in de hiervoor geciteerde Schriftplaatsen beschreven worden (en we zouden daar nog veel meer aan toe kunnen voegen)? Het beste wat u kunt doen is eenvoudig Gods Woord ter hand nemen en nauwkeurig dat wat er in het christendom geleerd wordt daaraan toetsen. Dan zult u zien hoe schrijnend het contrast is tussen wat er vandaag de dag in de christenheid geleerd wordt en wat er in het nieuwe testament te vinden is. U zult ontdekken hoe u daardoor beroofd wordt van de geweldige voorrechten die u als christen rechtens bezit, en hoe u daardoor moreel op een even grote afstand van God wordt gehouden als dat onder de wet van Mozes het geval was.

Dat is allemaal zo diep droevig. Het bedroeft de Heilige Geest, het doet het hart van Christus pijn, het onteert de genade van God en het spreekt de meest eenvoudige en duidelijke uitspraken van de Schrift tegen. Als ik eraan denk dat er duizenden christenen zijn die zich in zo'n geestelijke toestand bevinden, dan doet dat mijn hart pijn, temeer als ik zie dat Christus daardoor niet de eer ont

vangt waar Hij recht op heeft. Meestal zijn dit soort leringen terug te voeren op geloofsbelijdenissen en andere formulieren. Wat komt het zelden voor dat je in de vele groeperingen van het christendom iemand ontmoet die werkelijk geniet van een gereinigd geweten, van vrede met God en van de Geest van het toonschap. Overal kom je tegen dat er systematisch geleerd wordt dat het bijzonder aanmatigend is als een christen zegt dat zijn zonden zijn vergeven, dat hij het eeuwige leven *heeft*, dat hij gerechtvaardigd is van alle zonden, dat hij begenadigd is in de Geliefde, dat hij verzegeld is met de Heilige Geest die in hem woont, ja, dat hij heel concreet één gemaakt is met Christus door de Heilige Geest. Al die christelijke voorrechten worden in de praktijk miskend en alom wordt beweerd dat het gevaarlijk is om zeker te zijn en al te veel vertrouwen te schenken aan de uitspraken in Gods Woord. Het is - zo redeneert men dan - moreel veiliger om in twijfel en vrees te leven. Je mag hooguit zover gaan dat je zegt: ik *hoop* naar de hemel te gaan als ik sterf. Waar worden deze geweldige zegeningen nog gepredikt? Waar worden de gelovigen nog opgebouwd, geworteld en gegrond doordat ze weten in welke relatie ze staan tot een verheerlijkte Christus in de hemel? Waar worden de gelovigen er nog toe gebracht om zich te verblijden in alle dingen die God zo vol genade aan de zijnen schenkt?

Wat is het toch diep droevig als we bedenken wat het antwoord is op al deze vragen. De kudde van Christus is verstrooid over donkere bergen en verlaten heidevelden. De eenvoudige gelovigen worden op een verre afstand van God gehouden, een afstand zoals die er was bij het volk Israël. Er is geen besef meer van wat het betekent dat de voorhang gescheurd is toen Christus stierf: dat de gelovigen in de nabijheid van God zijn gebracht en dat ze begenadigd zijn in de Geliefde. Zelfs de tafel van de Heer wordt versluierd door een waas van wettisch denken en verliest daardoor zijn werkelijke betekenis.

Volbrachte verzoening, volkomen verlossing, volmaakte rechtvaardiging voor God, begenadigd in een opgestane Christus, de Geest van het zoonschap, de heerlijke verwachting van de komst van de Bruidegom - al deze grote, geweldige werkelijkheden maken de voorrechten uit van de gemeente van God - maar we hebben deze dingen opzij gezet en onze eigen religieuze inzetten ervoor in de plaats gesteld.

Sommige lezers denken misschien dat ik een veel te zwart beeld schilder. Ik zou willen dat het zo was. Maar ik ben ervan overtuigd dat ik niets teveel gezegd heb, en dat de werkelijkheid zelfs nog triester is. Ik ben diep geschokt door de pijnlijke gewaarwording dat de zaken er zo voor staan in vele van de bekende kerken, en bij vele duizenden die behoren tot de kudde van Christus.

HOOFDSTUK 4: . . . Die ook voor ons pleit

Wat we bezitten en nog tegoed hebben

We hebben nu stilgestaan bij het werk dat onze Here Jezus Christus voor ons volbracht, toen Hij al onze *zonden* wegnam en het oordeel droeg over de *zonde*. Zó heeft Hij voor ons een volkomen vergeving van zonden en een volledige bevrijding van de macht van de zonde tot stand gebracht. Een christen heeft niet alleen vergeving ontvangen, hij is ook vrij gemaakt. Christus is voor hem gestorven en hij is met Christus gestorven. Daardoor is hij nu vrij gemaakt, met Christus opgewekt uit de doden, en hij leeft nu voor God, door Christus Jezus, zijn Here. Hij is een nieuwe schepping; hij is uit de dood overgegaan in het leven. Dood en oordeel liggen achter hem, en voor hem ligt niets anders dan de hemelse heerlijkheid; hij bezit een onvergankelijk erfdeel in de hemel (1 Petr. 1:3, 4).

Maar de praktijk dan?

Als dat allemaal zo is met ieder kind van God (en de Schrift zegt dat) - wat willen we dan nog méér? Natuurlijk willen we niets liever dan in de praktijk die voorrechten realiseren en in die hoop leven. We bezitten een absolute, Goddelijke volmaaktheid. Onze *toestand* is echter nog niet volmaakt, en ons praktisch leven is vaak lang niet wat het moest zijn. We zijn nog op aarde, omgeven door allerlei zwakheden en velerlei verzoeken. We kunnen nog struikelen, vallen en de weg kwijt raken. Wij zijn zelfs helemaal niet in staat om ook maar één goede gedachte te produceren, en om onszelf ook maar één ogenblik te bewaren in die wondermooie positie waarin Gods genade ons

geplaatst heeft. Zeker, het is een realiteit dat we het eeuwige leven hebben en dat we door de Heilige Geest voor eeuwig verbonden zijn met het levende Hoofd in de hemel; ons leven is met Christus verborgen in God, en niemand zal dat ook maar met een vinger kunnen aanraken. Maar toch, hoewel niets die positie kan bedreigen, is ons praktische leven onvolkomen, en lang niet wat het zou moeten zijn; het kan zelfs gebeuren dat onze gemeenschap met God onderbroken wordt. Ook daarmee heeft God evenwel rekening gehouden en Hij heeft er zijn voorziening voor getroffen, die bestaat in *het werk, dat Christus nú voor ons doet*.

Wat Christus nú voor ons doet

Christus leeft aan de rechterhand van God voor ons. Hij pleit daar voor ons, zonder zelfs maar één seconde onderbreking. Op grond van zijn volbracht verlossingswerk is Hij de hemelen doorgedaan en nu is Hij voor altijd bij God om voor ons tussenbeide te treden. Voortdurend is Hij daar voor ons om ons te bewaren in die volmaakte positie waarin wij door zijn verzoeningswerk gebracht zijn. Daarom lezen we in Romeinen 5:10: “Want als wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood van zijn Zoon, veel meer zullen wij, nu wij verzoend zijn, behouden worden door zijn leven.” En daar voegt Hebr. 4:14-16 nog aan toe: “Daar wij nu een grote Hogepriester hebben, die de hemelen is doorgedaan, Jezus, de Zoon van God, laten wij de belijdenis vasthouden. Want wij hebben niet een Hogepriester die niet met onze zwakheden kan mee lijden, maar een die in alle dingen verzocht is als wij, met uitzondering van de zonde. Laten wij daarom met vrijmoedigheid naderen tot de troon van de genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden tot tijdelijke hulp.” In hoofdstuk 7 van dezelfde brief lezen we: “Maar hij, omdat hij blijft tot in eeuwigheid, heeft een onveranderlijk priesterschap. Daarom kan hij ook volkomen behouden wie door hem tot God naderen, daar hij altijd leeft om voor hen tussenbeide te treden” (vs. 24,25). Even verderop, in hoofdstuk 9:24: “Want Christus is niet ingegaan in het met handen gemaakte heiligdom, een tegenbeeld van het ware, maar in de hemel zelf, om nu te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons”. In de eerste brief van Johannes wordt hetzelfde onderwerp belicht, zij het vanuit een andere gezichtshoek: “Mijn kinderen, ik schrijf u dit opdat gij niet zondigt. En als iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige; en Hij is het zoenoffer voor onze zonden, en niet voor onze zonden alleen, maar ook voor de hele wereld” (1 joh. 2:1, 2).

Voor wie pleit Christus?

Wat is dat geweldig voor een oprechte gelovige, die weet hoe zwak hij zelf is, hoe vaak hij struikelt en hoezeer hij behoefte heeft aan hulp. Ik ben er vast van overtuigd dat iemand, die met deze Schriftplaatsen geconfronteerd wordt, wel moet aanvoelen van welke onschatbare waarde dat ononderbroken werk van Christus voor ons is. Voor ons allen verricht Christus die priesterdienst; voor ons allen pleit Hij.

Daarmee komen we op de vraag: voor wie leeft Christus daar aan de rechterhand van God? Voor de wereld? Beslist niet. Hij zegt Zelf in Johannes 17:9: “Ik vraag niet voor de wereld, maar voor hen die Gij mij gegeven hebt; want zij zijn de uwen”. Degenen voor wie Christus hier bidt zijn gelovigen, kinderen van God, christenen, die nu door deze zondige wereld gaan en die gevaar lopen te struikelen bij elke stap die ze doen. Voor hen verricht Christus zijn priesterdienst. Hij is gestorven om hen te reinigen en nu leeft Hij om hen rein te houden. In zijn dood heeft Hij onze zonden op Zich genomen, en door zijn leven reinigt Hij ons, door middel van zijn Woord, in de kracht van de Heilige Geest. “Deze is het, die gekomen is door water en bloed, Jezus Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed” (1 joh. 5:6). Wij zijn verzoend en gereinigd door een gekruisigde Heiland. Bloed en water stroomden uit zijn doorstoken zij. Geprezen zij zijn grote naam!

Onze Voorspraak bij de Vader

Op grond van het sterven van Christus bezitten wij alles. Wat onze schuld betreft: zijn bloed heeft die voor altijd weggedaan. Wat onze dagelijkse tekortkomingen betreft: we hebben een Voorspraak bij de Vader, een grote Hogepriester voor God. En, let u er goed op, er staat: “als iemand *zondigt*, wij hebben een voorspraak bij de Vader”. Er staat niet “als iemand berouw heeft”. Natuurlijk komt er berouw en zelfoordeel, maar wie heeft dat bewerkt? “Wij hebben een voorspraak bij de Vader”.

Zijn krachtige voorspraak bewerkt door zijn grote genade dat berouw en die schuldbelijdenis in het hart van een gelovige die gezondigd heeft.

Het is voor ons van het allergrootste belang dat dit feit, dat Christus onze voorspraak is, ons volkomen duidelijk is. Sommige gelovigen denken dat ze, als ze gezondigd hebben, iets moeten doen om de zaak tussen hen en God weer in het reine te brengen. Voordat wij onze afwijking ontdekken, heeft onze Voorspraak daarover allang met de Vader gesproken. Aan zijn voorbede hebben wij het te danken dat we genade ontvangen voor berouw, belijdenis en herstel. Natuurlijk moeten we onze zonden aan God belijden, wil Hij ze kunnen vergeven (1 Joh. 1:9). Maar “als iemand gezondigd heeft, wij hebben . . .” - ja, wat hebben wij dan? Christus’ bloed, om ons weer terug te brengen? Nee, leest u eens nauwkeurig verder: “Wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige”. Waarom staat dat daar zo: “de Rechtvaardige”? Waarom niet “de genadige” of de Barmhartige” of zoiets? Is Hij dat niet allemaal? Jazeker, maar niet één van die eigenschappen zou hier op zijn plaats zijn. De apostel wil ons hier voorhouden dat we bij al onze fouten, onze zonden en afdwalingen steeds te maken hebben met een rechtvaardige Voorspraak bij een rechtvaardige en heilige God en Vader, zodat het zeker is dat zijn voorspraak aanvaard zal worden. Hij leeft daar altijd om voor ons tussenbeide te treden. En omdat dat zo is, kan Hij ook “volkomen behouden wie door hem tot God naderen” (Hebr. 7:25). Wat een troost!

Maar wat is het ook nodig dat wij leven in het bewustzijn van deze dingen. Sommige christenen zijn zich maar weinig bewust van de ware positie van een christen omdat ze niet zien wat Christus in het verleden voor hen gedaan heeft. Anderen denken zoveel aan de praktische toestand en aan de problemen van het geloofsleven, dat ze niet zien wat Christus nu voor ons doet. Beide groepen hebben correctie nodig. De eerste groep moet gewezen worden op de kracht van het verzoeningswerk, en de tweede groep op wat Christus nu als Voorspraak voor ons is. Onze positie is zo volmaakt, dat de apostel schrijft: “Zoals Hij is, zijn ook wij in deze wereld” (1 Joh. 4:17). Maar als dat alles was, zouden we Hem niet nodig hebben. Zodra het echter gaat om onze praktische toestand, zegt de apostel: “Als iemand gezondigd heeft . . .” Daaruit blijkt dat we voortdurend een Voorspraak nodig hebben. We mogen God er voor danken dat we die inderdaad hebben. Hij leeft altijd voor ons, in de hemel. Hij is onze gerechtigheid voor God. Hij leeft met het doel om ons in een geestelijke toestand te houden die in overeenstemming is met de hemel. Hij wil ons terug brengen als we op aarde een verkeerde weg inslaan. Hij vormt de onverbreekelijke verbinding tussen ons en God.

HOOFDSTUK 5: Christus, naar wie ons hart uitgaat

Christus en de wereld

Het is geweldig als we kunnen zeggen: ik heb iemand gevonden die mijn hart volkomen bevredigt - ik heb Christus gevonden. Dat is iets wat ons uittilt boven deze wereld. Het maakt ons volkomen onafhankelijk van de pleziertjes waar de mensen om ons heen niet buiten kunnen, en het geeft een diepe innerlijke rust. We kunnen dan innerlijk genieten van een kalmte en een rust die de wereld niet kan begrijpen. De mensen om ons heen denken misschien dat het leven van een christen maar een saaie boel is; ze vragen zich misschien af hoe iemand het kan uithouden zonder amusement, zonder pleziertjes, zonder theater, dans, concert, clubs, gezelligheidsverenigingen en wat dies meer zij. En inderdaad - als we die dingen een onbekeerd mens zouden afnemen, dan zou dat hem de wanhoop nabij brengen. Maar een christen heeft deze dingen niet nodig. Ze zouden hem alleen maar tot een last zijn. We spreken nu natuurlijk alleen over een ware christen, niet over iemand die zich wel christen noemt, maar het niet is. Want helaas zijn er velen die zich wel christenen laten noemen, maar die helemaal opgaan in het zinloze en doelloze leven dat de mensen van deze wereld leiden. Op zondag zie je ze naar de kerk gaan, en op maandag naar een schouwburgvoorstelling of een concert. Nu eens doen ze wat aan christelijk werk, en dan weer zie je ze op heel andere plaatsen, waar je geen christenen zou verwachten. Het is natuurlijk ondenkbaar dat zo iemand werkelijk helemaal vol is van Christus. Iemand die het leven uit God bezit kan toch geen plezier hebben in de verderfelijke dingen die er in deze goddeloze wereld te vinden zijn? Een oprechte, ware gelovige keert zich instinctmatig van deze dingen af. Niet omdat ze uitgesproken slecht of zondig zijn, maar omdat hij er zich niet in thuis voelt, omdat ze al hun aantrekkelijkheid voor hem verloren hebben -

omdat hij iets gevonden heeft wat daar ver boven uit gaat, iets wat volmaakt al de verlangens van zijn nieuwe natuur bevredigt. Zou u zich kunnen voorstellen dat een engel uit de hemel zich zou kunnen amuseren in een theater of in een concertzaal? Alleen al de gedachte is profaan. Al die dingen zijn volledig vreemd aan mensen die in de hemel thuis horen.

En een christen dan? Hij hoort thuis in de hemel; hij heeft deel aan de Goddelijke natuur. Hij is gestorven voor de wereld en voor de zonde, maar hij leeft voor God. Hij heeft geen enkele band meer met de wereld. Hij hoort thuis in de hemel. Hij hoort net zo min in deze wereld als Christus, zijn Here. En de gedachte alleen al dat Christus zou kunnen meedoen aan het amusement, de losbandigheid en de dwaasheid van deze wereld, is godslasterlijk. Dacht u dat een christen dan kan zijn op een plaats waar zijn Here niet kan zijn? Zou hij zich kunnen amuseren en meedoen met dingen waarvan hij diep in z'n hart best weet dat ze eigenlijk tegen Christus ingaan? Zou hij plaatsen kunnen binnengaan en dingen kunnen bekijken waarvan hij weet dat zijn Heiland en Here daar geen plaats heeft? Zou hij kunnen samengaan met een wereld die Degene haat aan wie hij alles te danken heeft?

Niet van de wereld

Misschien vindt u dat ik nu toch wel wat te hoog grijp. Mag ik u dan de vraag stellen: wat moet dan de plaats zijn die een gelovige moet innemen? Als christenen moeten we toch op z'n minst op christelijke bodem staan - of niet soms? Als dat zo is, dan zullen we toch echt het nieuwe testament moeten gaan bestuderen om erachter te komen wat die christelijke bodem is. En wat lezen we daar? Toch zéker niet dat een christen mee moet gaan doen met het amusement van deze wereld. Leest u Johannes 17:14-18 maar eens: "Ik heb hun uw woord gegeven; en de wereld heeft hen gehaat, omdat zij van de wereld niet zijn, zoals ik van de wereld niet ben. Ik vraag niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze. Zij zijn niet van de wereld zoals ik van de wereld niet ben. Heilig hen door de waarheid; uw woord is de waarheid. Zoals Gij mij gezonden hebt in de wereld, zo heb ook ik hen in de wereld gezonden."

Tweemaal in dit korte gedeelte zegt de Here, dat wij niet van deze wereld zijn, *zoals* Hij niet van deze wereld is. En wat heeft onze Here nog met deze wereld van doen? Niets toch zeker? De wereld heeft Hem verworpen, aan een kruis gespijkerd, midden tussen de misdadigers. Op de wereld rust de schuld van alles wat toen gebeurd is, in het centrum van de toenmalige beschaving, zonder dat iemand protesteerde. Tussen Christus en de wereld bestaat geen enkele band. De wereld is gebrandmerkt door de moord op Christus en zal zich voor God daarover moeten verantwoorden. Als christenen gaan wij door een wereld die onze Here gekruisigd heeft. Wat zou u denken van een vrouw, die zich vrolijk amuseert in het gezelschap van mensen die haar man hebben vermoord? Toch doen veel christenen in feite precies hetzelfde: ze doen volop mee met een wereld, die hun Here gekruisigd heeft.

Misschien vraagt u zich af: maar wat dan? Moeten we dan soms uit de wereld gaan? Nee, dat beslist niet. Onze Here heeft speciaal met het oog daarop gezegd: "Ik vraag niet dat gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze" (Joh. 17:15). Een christen is niet *van* de wereld, maar wel *in* de wereld.

Een illustratie kan dat misschien verduidelijken. Een christen lijkt op een duiker. Zo'n duiker bevindt zich in het water, een element waarin hij onmogelijk zou kunnen blijven leven als hij er niet tegen beschermd werd door een ononderbroken verbinding met de lucht ver boven hem.

Onze opdracht

In vers 18 van Johannes 17 kunnen we lezen welke taak een christen in de wereld heeft. "Zoals Gij mij gezonden hebt in deze wereld, zo heb ook ik hen in de wereld gezonden." En op een andere plaats: "Zoals de Vader mij gezonden heeft, zend ik ook u" (Joh. 20 :21). Dat is de opdracht die een christen heeft. Hij hoeft zich niet op te sluiten in één of ander klooster. Het christendom bestaat niet uit groepjes kluizenaars. Onze opdracht is Gods naam groot te maken op de plaats waar we staan. En dan gaat het er niet allereerst om wát we doen, maar *hoe* we het doen. Alles hangt ervan af waar ons hart naar uitgaat. Als Christus regeert in ons hart, dan is alles goed; maar als dat niet het geval

is, blijft er niets dan wanorde over. Om een voorbeeld te noemen: er kunnen twee mensen aan dezelfde tafel zitten, en de één eet alleen om zijn honger te stillen, terwijl de ander eet tot eer van God (1 Kor. 10:31). De laatstgenoemde eet om zijn lichaam in optimale conditie te houden, omdat zijn lichaam de tempel is van de Heilige Geest, een instrument voor het verrichten van de dienst van God. En zo is het met alle dingen. Wij mogen altijd op de Here zien. Hij is ons volmaakte voorbeeld. Zoals Hij in de wereld gezonden is, zo zijn ook wij in de wereld gezonden. En als u over zijn leven nadenkt, dan ontdekt u dat Hij alleen maar leefde om God groot te maken, en Hij leefde door de kracht van de Vader. “Zoals de levende Vader mij gezonden heeft en ik leef door de Vader, zo zal ook hij, die mij eet, leven door mij” (Joh. 6:57).

Waar leef ik voor?

Eigenlijk is het allemaal heel simpel. Christus is de toetssteen voor alle dingen. Om te beoordelen of iets goed of fout is hebben we geen menselijke normen nodig. We kunnen ons gewoon afvragen: zou Christus dit doen, zou Hij dat nalaten, zou Hij hier of daar naar toe gaan? “Christus heeft voor u geleden en u een voorbeeld nagelaten, opdat gij zijn voetstappen zoudt navolgen” (1 Petrus 2:21). Het is duidelijk dat wij niet naar een plaats moeten gaan waar wij Christus’ voetstappen niet kunnen vinden. Als wij voor ons plezier naar een of andere plaats zouden gaan waar Hij zeker niet zou komen, dan mogen we ook niet verwachten dat we van zijn nabijheid kunnen genieten. Daar hebt u het geheim. De grote vraag waar het om draait is: gaat mijn hart *alleen* naar Christus uit? Waar leef ik voor? Kan ik ook zeggen, net als Paulus: “Wat nu mijn leven in het vlees betreft, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en zichzelf voor mij heeft overgegeven” (Gal. 2:20)? Iets minders is beneden het niveau van een gelovige. Het zou diep droevig zijn als een christen zou zeggen: fijn, ik ben gered -en zich dan weer om zou draaien en zich in de wereld zou storten om daar te leven zoals hij dat zelf graag wil. Wie de redding aanneemt, die het resultaat is van het werk en het lijden van Christus, kan en mag Hem niet buiten zijn praktische leven laten. Stelt u zich voor dat een kind alleen maar de mooie dingen zou aannemen die zijn vader hem gaf, en nooit bij zijn vader zou willen zijn, maar voortdurend met vreemden zou optrekken - daar zouden we geen goed woord voor over hebben. Maar wat denkt u dan van een christen die zijn leven te danken heeft aan het werk van Christus, maar die zich desondanks koel op een afstand houdt van zijn Heiland en er niets aan doet om Hem groot te maken?

HOOFDSTUK 6: Bent u een echte christen?

Innerlijk verdeeld

Als het voorafgaande inderdaad is gaan leven in uw hart, dan hebt u rust. Rust voor uw geweten, maar ook rust voor uw hart, omdat u niet alleen de kracht van het werk van Christus hebt leren zien, maar ook alles in Hem hebt gevonden.

En toch . . . wat zijn er niet enorm veel christenen bij wie noch het één noch het ander aanwezig is. Je ontmoet weinig christenen die werkelijk vrede hebben voor hun hart en hun geweten. Veel christenen zijn er niet veel beter aan toe dan de gelovigen uit het oude testament. Ze kennen niet de blijdschap van te kunnen rusten in het door Christus volbrachte verzoeningswerk; ze genieten niet van een gereinigd geweten; ze kunnen niet “naderen met een waarachtig hart, in volle zekerheid van het geloof, de harten besprenkeld en daardoor gereinigd van het kwaad geweten en het lichaam gewassen met rein water” (Hebr. 10:22). Ze beseffen niet dat de Heilige Geest in hen woont, die hen in staat stelt te zeggen: “Abba, Vader!” (Gal. 4:6). Wat hun geloofservaringen aangaat zijn ze onder de wet; ze hebben nooit ervaren wat het betekent te leven onder de heerschappij van de genade.

Natuurlijk bezitten zulke mensen wel leven uit God. Ze hebben liefde voor de dingen van God; al hun interesses, gewoonten en aspiraties, hun ervaringen, hun conflicten, hun angsten, twijfels en vrees, dat alles wijst erop dat ze leven uit God bezitten. In zekere zin zijn ze ook nog gescheiden van de wereld, maar dat is meer een negatieve dan een positieve zaak: ze zien dat de voosheid van de wereld hun hart niet kan bevredigen, maar ze hebben er niet iets positiefs tegenover staan; ze kennen Christus niet als Degene die hun hart bevredigt. Ze kunnen de dingen van deze wereld niet waarderen, maar ze hebben ook nog niet ontdekt wat ze allemaal aan schatten in de hemel bezitten,

en hun hoop is niet op de hemel gericht, op de Zoon van God, die aan Gods rechterhand zit. In feite is dat een zonderlinge toestand. Deze mensen hebben geen zekerheid of rust, geen fundament, geen doel. Ze zijn niet gelukkig, maar innerlijk verdeeld.

Zekerheid en hoop

Maar hoe is het met u? Ik hoop niet dat het bovenstaande uw toestand weergeeft, maar dat u hoort bij die andere groep -bij de christenen die kunnen zeggen dat ze de dingen kennen die God ons in zijn genade heeft geschonken, die weten dat ze van de dood zijn overgegaan in het leven. Ze genieten van wat de Heilige Geest hun betuigt; ze weten wat het betekent om te horen bij een opgestaan en verheerlijkt Hoofd in de hemel, waarmee zij door de Heilige Geest verbonden zijn. Ze hebben een Goddelijk, eeuwig fundament gevonden voor hun verlossing en ze bezitten vrede in Hem. Vol verlangen zien zij uit naar het geweldige moment, waarnaar ook Christus met verlangen uit ziet: dat Hij zal komen om hen tot Zich te nemen, zodat ze voor altijd bij Hem zullen zijn.

Een armzalig mengsel

Dat is pas christendom! Niets anders verdient die naam. Het staat in fel contrast tot de naam-religie van vandaag, die half-Joods, half-christelijk is, een armzalig mengsel van deze twee bestanddelen, waarin zelfs onbekeerde mensen zich goed thuis voelen, omdat er allerlei genoegens en dwaasheden van de wereld worden binnengelaten. Het is de vijand gelukt een bedroevend godsdienstig systeem op te richten, dat zowel joodse als christelijke elementen bevat, en zelfs wereldse elementen, en waarin de Schrift wel gebruikt wordt, maar zo'n minieme plaats krijgt dat zijn morele kracht absoluut niet tot zijn recht komt. En de christenen raken hopeloos verward in de mazen van dit systeem. Onbekeerden worden op een verkeerde weg gevoerd door hen te suggereren dat ze prima christenen zijn en rechtstreeks de hemel ingaan. Anderzijds worden Gods kinderen beroofd van hun voorrechten en meegesleurd door de drukkende, verstikkende godsdienstige atmosfeer. De gevolgen hiervan zijn nauwelijks te overzien. De ogen van de mensen worden erdoor verblind voor de morele schoonheid van het christendom zoals we dat in het nieuwe testament vinden. Dat gaat zelfs zover, dat als iemand probeert die schoonheid te laten zien, hij wordt uitgemaakt voor een fantast van een of andere gevaarlijke sekte. En de ongelovigen blijven volledig in de mist ten aanzien van hun toestand en hun bestemming. Zowel gelovigen als ongelovigen herhalen dezelfde formuleringen, onderschrijven dezelfde belijdenissen, zeggen dezelfde gebeden op, nemen deel aan dezelfde sacramenten - ze zijn kerkelijk en religieus niet van elkaar te onderscheiden.

Misschien zult u zeggen dat de Here in Mattheüs 13 toch nadrukkelijk gezegd heeft, dat het onkruid en de tarwe samen moesten opgroeien. Inderdaad - maar waar? In de kerk? Nee, er staat: "in de akker" (vs. 27); en even verderop staat: "de akker is de wereld" (vs. 38). Als we die dingen met elkaar verwarren, vertroebelt dat onze kijk op de positie van de gelovige en komt er niets terecht van de Goddelijke orde in de gemeente. Dan is Mattheüs 13 ook niet meer te rijmen met 1 Korinthe 5, waarin gesproken wordt over de tucht in de gemeente. Het is de taak van de gemeente om "de boze uit hun midden weg te doen" (vs. 13). Wanneer men dit voorschrift veronachtzaamt, wordt de gemeente een mengsel van bozen en goeden. En er kan en mag geen gemeenschap zijn van het licht met de duisternis (zie 2 Kor. 6:14-18).

HOOFDSTUK 7: Christus' Woord, onze gids

Betrouwbare maatstaf

Het werk van Christus is voldoende om ons geweten rust te geven. Zijn persoon is voldoende voor ons hart. En zijn Woord is ongetwijfeld voldoende voor ons praktisch leven.

De Heilige Schrift is ons als een kostbare schat toevertrouwd, waardoor in al onze behoeften kan worden voorzien. We vinden daarin alles wat we nodig hebben voor ons persoonlijk leven, maar ook voor de gemeente van God. Ik weet dat ik me met deze woorden blootstel aan kritiek van verschillende kanten. Aan de ene kant van hen, die erg gesteld zijn op traditie en aan de andere kant van hen die voorstanders zijn van een vrijheid van denken. Maar overleveringen van mensen, of het

nu oudvaders zijn of doctoren in de theologie, hebben voor mij geen draad gezag; ze betekenen niet meer dan een stofje op een weegschaal. Menselijk verstand valt in het niet bij het Woord van God. Als een vleermuis in het volle zonlicht komt, wordt hij totaal verblind en vliegt overal tegen op.

Wat Christus zo graag wil is, dat wij al die tradities en leerstellingen van mensen loslaten en alleen vertrouwen op het duidelijke, feilloze licht van Gods Woord. Laten we ons niets aantrekken van de verzinsels van ongelovigen, rationalisten of twijfelaars en buigen voor de kracht van dat Woord. Dat Woord is de enige betrouwbare maatstaf in leerstellige en morele zaken, in alle dingen: “Alle Schrift is van God ingegeven en nuttig om te weerleggen, te verbeteren en te onderwijzen in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk ten volle toegerust” (2 Tim. 3:16, 17).

Alles in Christus

Wat zouden we nog meer nodig hebben? Niets toch zeker. Als de Schrift een kind “wijs kan maken tot behoudenis” en een mens “volkomen kan maken” en geschikt “tot alle goed werk” - wat hoeven we dan nog te verwachten van menselijke overleveringen en instellingen? God heeft voor ons een boek geschreven. Hij heeft Zich in zijn genade neergebogen tot ons en ons verteld hoe Hij denkt over alles wat wij moeten geloven, denken en voelen. Het is dan ook ondenkbaar dat we daarvoor nog de hulp van onze medeschepselen zouden inroepen. We vragen toch ook niet aan onze medemensen iets aan het volbrachte werk van Christus toe te voegen? Dan is het even ongerijmd om menselijke traditie te willen toevoegen aan het Woord van God. Laten we God maar diep dankbaar zijn dat we daar niet op terug behoeven te vallen. In Christus heeft God ons alles gegeven wat we nodig hebben voor ons geweten, ons hart en ons praktische leven. Wat er ook allemaal om ons heen mag veranderen, dit alles is genoeg tot in alle eeuwigheid. Wij kunnen zingen:

Gij, Jezus, zijt mij meer dan schatten,
Gij zijt mijn lust, mijn enig goed;
Gij gaaft - wie kan uw liefde omvatten? -
voor zondaars zelfs uw kostbaar bloed.
Gij zijt alleen mijn licht en leven,
de waarheid zelf, het eeuwige Woord;
die immer mij uw hulp wilt geven,
en mijn gebeden altijd hoort.
Uw rijkdom is niet te doorgronden,
Uw trouw, Heer Jezus, wankelt niet;
al wat bij U ooit werd gevonden,
verandert en veroudert niet. (Johann Scheffler)

Niets ontbreekt er aan de Christus van God - en dat kan ook niet. Zijn verzoeningswerk en zijn voorbede voor God geven ons volkomen rust voor ons geweten. Zijn morele heerlijkheid en al de aantrekkelijkheden van zijn Persoon moeten ons hart wel geheel en al bevredigen. Zijn unieke openbaring in het onschatbare Boek bevat woord voor woord wat wij voor elke stap van ons praktisch leven nodig hebben.

Hoe staat u tegenover al deze dingen? U zult moeten erkennen dat het waar is. Mag ik u dan ten slotte nog de vraag stellen: rust u in het werk van Christus, verblijdt u zich in Hemzelf, en onderwerpt u zich in alles aan het gezag van zijn Woord?

Geve God dat dát het geval is met ons allen die de naam christenen dragen; dat wij beseffen hoe volmaakt wij zijn in Hem, door de kracht van zijn ene volkomen offerande. Dan zullen we op een volmaaktere wijze en met te meer beslistheid een getuigenis zijn voor Hem - tot op die grote dag waarop we Hem zullen zien zoals Hij is!